

ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Egész évre . 6 frt - kr.
 Félévre . . . 3 „ - „
 Negyedévre . 1 „ 50 „
 Egy hóra . . . 50 „
 Egyes szám . - „ 12 „

HIRDETÉSEK
 felvételnek
 a kiadóhivatalban:
 Kazinczy-ut. 20. sz.
 s Czéh Sándor özv.
 könyvnyomdájában:
 Szél-utca 2.

Kiadótulajdonos, felelős szerkesztő:
 SZÁVAY GYULA.

Megjelenik vasárnap.

Szerkesztőségi iroda s kiadóhivatal:
 Kazinczy-utca 20. sz.

HIRES PEST VÁROSBAN.

Híres Pest városban
 A Sándor-utczában
 Emeletes nagy ház
 Bizony akárhány van,
 Hire is vagyon tán
 Egynémelyikének, —
 De legnagyobb annak,
 Melyről szól ez ének.

Annak a nagy háznak
 Üveg a tetője,
 Vas a kapufája,
 Nagy a bemenője.
 De sokkal nagyobbak,
 Kik beléje mennek,
 Tanácskozni sorján
 A szegény embernek.

Bemenőtől nyomban
 Nagy terembe hozlak,
 Itten kerek sorban
 Padok ásítognak.
 Csak a padok ám, mert
 A padtöltelekek
 Otthon alusszák át
 A kötelességet.

Egybegyültek újra
 Rózsás, ifju kedvvel
 Fut mindenik s házbért,
 Napidiját szed fel.
 Vége van egyszerre
 Siralomnak bűnnek,
 Majd hogy ama Kálmán
 Keblibe nem bújnak.

Népek állapotját
 Itten igazítják,
 Titkos sok izének
 Itt tudják a nyitját.
 Ország szekeréről
 Itt tudják előre,
 Merre kanyarul majd;
 Hajszra, vagy cselőre?

Itten faragják ki
 Ama híres préset,
 Amelyikből folynak
 Adóemelések,
 Itt csinálják össze
 A sok adóságot:
 Szegény ember terhét
 Nagysás uraságok.

Van olyan nap is, hogy
 Szörnyen tanakodnak,
 Végire akarnak
 Jární a dolognak.
 Ilyenkor vezérük
 Bele-bele nőgat,
 S vág cikornyás nyelven
 Dikceiókat, jókat.

Híres Pest városban
 A Sándor-utczában
 Emeletes nagy ház
 Hiszen akárhány van,
 Hire is csak lenne
 Egynémelyikének, —
 De legnagyobb annak
 Melyről szolt ez ének.

Egyetértés mint itt,
 Nincsen ilyen másutt,
 Mutatja ezt szépen
 Az ő szavazásuk;
 Mint mikor a birkák
 Itatóba mennek
 Vége-hossza nincs az
 Egyforma „igen“-nek.

De így van ez rendén,
 Mert ha ama Kálmán
 Akármilyen kérdést
 Bocsájt ki a száján, —
 Voksoljon bár véle
 Maga halálára:
 „Igen“-nél egyebet
 Nem mond szegény pára!

Amikor aztán
 Ülészaknak vége,
 Mennek komoly képpel
 Választók elébe
 Elmondják: országunk
 Isten uja ója
 És ez egynek-egynek
 A beszámolója.

Garabonciás Diák.

BÚCSÚZTATÓ.

Mire e sorok napvilágot látnak, akkor én már jóformán benn leszek a piros nadrágban s talán kidüllesztett dongákkal és rémségesen komoly arczullattal éppen egy mindentudó káplár ur ajkairól szedegetem a m. kir. Achillesek tudományának első mézét, álmélkozáva, megfélelkezvén még az öt kenyérről is, hallgatom az efféle ígétet, hogy: „stélung az, amicsoda stélungban valaki van“. . . Vagy talán már át is estem a kezdet első nehézségein és fel is vittem odáig, ahol már másfél éves koromban voltam; tanulgatok járni és próbálgatok lábhegyre lépni, — persze hasztalanul az öblös bakancsnak miatta . . .

Megérem tehát azt az időt is, hogy ezt a lapot, melyet két év előtt annyi büszkeséggel s talán dicsőséggel indítottunk meg az én kenyeres pajtásommal, ezt a lapot már holnepután csak mint kiszuperált főmunkatárs, vagy legalább is mint „lelkes“ olvasó kaparítom a kezembe, és olvasván azt a kopsztéros strózsákon mindjárt az első alkalommal össze kell szidnom a faképnél hagyott szerkesztőt: hogy tudott olyan komisz cikket bevenni az egykori szüzlaponkba, — mint akár ez is itt, la . . .

Bizonyosan eltalálta mindezekből mindenki, hogy e cikkek akarok búcsút venni a Garabonczias olvasótól én, a honvédönkéntességbe gyarapodott extárszerkesztőtől devalvált főmunkatárs.

Ehhez a búcsúzáshoz szeretnék én jó képet vágni, ha megengedné ezt az a szörnyű sejtés, hogy jó képet vág ehhez az olvasó közönség anélkül is. — De meg nem is nyomhatok el egy fájdalmas érzést sem e várostól való válás felett, hol ugyszólván minden röögöt és gödröt ismertem (pedig rémséges sok van ám ilyen a szebb helyeken!) Hisz itt játszottam el gyermekjátékomat, sőt később és annak idején itt oltogattam ki a gázlámpákat és cseréltem fel egyik szorgalmas szicsbarátunk czimtabláját egy bizonyos fiskálisival! . . . Itt tettem le egykoron a vizsgákat és itt tettek le a

vizsgák máskoron engemet! . . . Itt ismertem meg az én hasonlíthatlan Szávay barátomat; itt voltam vele egy kenyéren (és kicsibe mult, hogy nem egyszermind egy vizen!)

Fájdalmas visszaemlékezések ezek, ha nem tompítaná mégis ezeket az a büszkeséges érzet, hogy a komáromi szupervizitáczió végre rám szorult a haza, (aminek ellenkezőjét szintén itt csudáltam három korosztályon át!), — rám szorult és felvett oda, abba a dicsőséges seregbe, hol a gyerekeket tanítani kell a futásra s melynek büszke jelszava: „ha nincs ágyunk, van az ellenségnek!“

Ott fogom én ezentúl, korántsem viczes hajlandóságból, sütogetni a „Kápszli“-t, ott, a csaták viharában (bizony még zsidóheccz lesz belőle) ott leszek én „Forgó szél“, onnan eregetem meg a rakétákat, nem kimélve a „puskapor“-t és nem az olvasó közönség inyére! Ott kapkodom majd fejemet az első golyóbisoktól, — a menázi gombóczeitől — és onnan a piros nadrágból felelgetek érdemlegesen a horvát szemtelenkedésekre!

És mert ilyen ünnepélyes alkalmakkor fogadást is szokott az ember tenni; ígérem és fogadom czennel, (ne tessék megijedni, nem e lapnál való további munkálkodást, — ezt most már nem szabad — ígérni!) hanem ígérem és fogadom, hogy ott sem feledkezem szülővárosomról és a győri muzeum lesz az első, mely megkapja az utolsó muszkát — spiritusban! . . .

Hanem most már Isten velünk. Isten veled Győr! Te városháza, melynek görbeségét annyiszor szóvá tettem, ne nézz reám görbén; — adieu, te megkövezni való kövezet, mikor töled válok, igazán kő esik le szívedről; — béke veled, rendőr; — vízvezeték, színház, sétatér, isten veletek, győri gázlámpák világossága fényeskedjék nektek!

Ehhez éppen paszol: Jó éjszakát!

Gerő Gyula.

Indulsz hát Forgó Szél? viszen sorsod éje, befogad az piros nadrág feneketlen mélye. Holott is fejedben majd nagy eszmék másznak, béküldendők árván maradt Garaboncziasnak; majdan oldaladra adnak olyan kardot, miket ember eddigén csak panganetnak tartott. Szép bakancsáidra sarkantyukat vernek, szavára hallgatsz majd az ily gyalog embernek; oh csak fölfogásod légyen s eszes munkád, attul félek, hogy fordítva sütöd el a puskát! És mi lesz mivelünk? hová leszünk mondd ó! ki lesz az örökösön szójátékok mondó? Könyvekre fakasztó pillantatok jönnek, alig vagyon reménye az kebeli örömnék. Az akasztja csak meg könyvemét pillámon, hogy „szupervizitálás“ is van még a világon.

Szávay Gyula.

Gimpel fetter

Herdek pújk pölím asz olyan gabidanyzsag, agi uty düt renedeled csi-nyálni, hoty nem zopod énegeledni zik-czene, zakczene, hanem zopod aszért énekeledni Gossudnóta és mégis hunczut a némed. Lauter pedjár und suszterpub ekész motyor indelligenz! Én göfettelem, hoty gabitány mintyár renedeledet pocásón gi, hoty agi probalja énegelni rebell pedjár nóta, anak járja pecsukás. Majd fokja mokád tyázgettetpen mekjelenni asz a fene Korromponczias, agipe lekelőször herdek pújk pölím!!

Báró Firtli.

— Hallja csak, kedves öhegem. Egy igen éhdekes és szép nyeheménnyel kecsgetető dolgot beszélek én el magának. Én fölhándulok Pesthe, ott az uhi kaszinóban meg akahok kísélni egy kis hazahdjátékot. Legyen maga táhs, oly módon, hogy egy bizonyos tökét ad hendelkezésemhe, pl. háhomszáz fohintot, azzal én nyehék ott pl. eze fohintot, akkoh annak fele a magáé, mint üzlettáhsé. Mit szól ehhe?

— Edj szót sem szólok Hanem azthat mondom, hodj inkhább ledjen nekem a börzén khétszáz florint veszeteségem, mint az ün zsehében háromszáz florint nyereségem.

Garabonczias látcsöve.

A színházban.

Rossz beköszöntő.
„Sirt az ég egyik szemével“ egész napon át. Igazi szomorú, őszi nap volt, talán kerektől az esti drámához. A kezdet szomorú, hanem vigasztalóul azt mondhatjuk: „Minden jó, ha a vége jó.“

Színház a régi, kívül-belül. A tavalyi arczok sorban, nagyrésze a régi helyen is. Kezdődik a sor jó Kovács bácsival, a leghivebb színházlátogatóval, folytatódik körszékülőkkel, majd egypár üres körszék — mint betűk között a gondolatjel — állítja meg szemünk s ejt gondolkodóba, aztán zártszékkel közönség, közben gondolatjelekkel, népség, deákság, katonaság.

Színpadon is jórészt régi arczok, régi diszletek. Mándoki megszakállasodott. Már most kézzel fogható, hogy lehet adni a szakállára. Különben nemesak arczán van szakáll, hanem társulatában is, Szakáll Róza, ki ma lépett fel először IV. Lászlóban s azt jegyezték meg róla: „elegans szép szakáll!“

Grajsz Scholomon a Kükürütz Sigaival.

Kükürütz Siga. Scholomon, tholálsz the ezthet edj kitönő mód? hodj engemet egy oreshág megschértette, ellökthe maga elől, én pedig erre fagtham edj hordár (um 10 kr.) és elköldthem hozzá, hodj khérem nevét, de én elfotottam ügyesen és soha se nem akarom hallani a nevét.

Scholomon a Grajsz. Thodod Siga, khörölből korrekthül thettél. Iljen esetben azonban edj lovag, mint én, ódj tesz, hodj fog edj vizitkartot és azt köldi el hozzá. Persze a vizitkarton soha se nem az én nevem van!

SZERELMI LANTOLÁS.

Te nem szeretsz...

Te nem szeretsz, oh barna lányka,
Elárulod magad ezerszer,
S én tőrök, mert efféle bajra
Még eddig nincs teremtve gyógyszer.

Azaz hogy van, mert nem szeretsz bár:
Mamád szeret s ez megvigasztal,
Igy legalább csak néz ki néha
Egy-egy terített potya-asztal!

Opti Miska.

Dal-mő-felfordítások.

Énekia szerző: Knofelblüh M., esikós a palestiniái posztán.

Én vagyok a, én vagyok a kunsági fi,
Nekem nem parancsol senki;
Sem az apám, sem az anyám,
Csak a győri főkapitány.

Iach bin de' iach bin de' khunschäger Kerl
Mir schafft Niemand in dieser Welt.
Weder Vater, noch die Mutter
Doch in Raub der herr Zechmeister.

Arszlánbörben.

— Ismeri Alfréd ur
Dobsa drámáját, a: „IV.
László“-t? Tegnap láttam
a színházban.

— Oh igen, én még
a történetből ismerem, ez
azon Dobsa László király
ki mindenre azt mondta:
„Dobsa, dobsa.“

ZEFIRIN ÉS GORGONIA.

Szomori történet.

Az evezetes történetet mondok el a 40 éves bájos Gorgonia kisasszonyról és ennek ideáljáról, a nem kevésbé bájdus Zefirin urról.

Gorgonia kisasszony szépnek ugyan már nem volt igen szép, — de Zefirinnek mégis angyal volt, s ki tiúthatná meg az érző kebelnek, hogy esillagnak ne nézze a mécesest és rózsá illatot ne sejtessen ki a fodormentából.

De hát mikor azok a gyöngysorfogak, melyek pirosra kipirosított ajkai közül előmosolyogtak, oly varázshatást gyakoroltak Zefirin urra, hogy költővé tűzesedett e látomásra, s még azt a szegény falatot is megénekelte, mely e fogakat érintheté:

Ó mily boldog ama falat,
E gyöngyfogak közt mely halad.
Bár én lehetnék e falat
E gyöngyfogak közt mely halad, —
Kéjből lerágnám a falat
És megenném, mint a halat.

Nagy költői tehetséget ugyan nem árult el e költeményével Zefirin ur, hanem annál rettenetesebb étvágyat és erősebb gyomrot. De esoda-e, ha a szép fogak az eszmetársítás által felingerlik az étvágyat. — Ingerlő volt Zefirin urra még az a pompás hajfürt is, mely egész tornyot alkotott imádottja fején. Kiszámította magában, hogy kibontva, leeresztve az a hollófekete hajfürt megszegyenitené bármely nemes paripának a természetétől adott s borbély keze által még be nem szennyezett legyezőjét.

* * *

Különben Zefirin urat sem szokta a világ szépnek rágalmozni, — de mert Georgina vagy Gorgonzola kisasszonynak tetszett, kinek lehetett volna ellene valami kifogása; — hisz a virágnak megtiltani nem lehet, hogy ne nyiljék, ha jó a szép kikelet, — pedig a Georgina nem is a kora kikelet virága, — ki irigyelné neki keble megnyilását.

Többet mondok, — nemesak tetszett Zefirin ur a kisasszonynak, hanem elragadta, varázsolta, bájolta, bűvölte őt az a szempár, mely ugyan semmikép sem illett egybe, de Zefirin ur bájdus orozata mellől olyan — olyan titokzatos szerelemmel kancsalított boldog szerelme tárgyára!

Mert azt bizony kénytelen vagyok megvallani, hogy Zefirin ur egyik szemével nem mindig oda nézett, hova a másikkal; — és mégis — esodálatos, de való

— ép ez abnormitás kölesönzé tekintetének azt a keletet, mely Gorgonia kisasszony kebellurjait megzendítvén, szívet mindannyiszor schnellpolkát járni kényszeríté, valahányszor e bűvös szemek igéző körében időzött. Különösen az a mereven tekintő jobb szem annyi szerelemről beszélt, mennyit még Gorgoniának szerelmet epedő szíve sem tudott megemészteni. S ha Gorgonia kisasszony dús hajzata édes álmokba ringatá Zefirin urat s a paripák hajdús farkáról kényszeríté elmélkedni, — nem kevésbé lebilineselő igézetet gyakorolt Gorgonia kisasszony lelkére Zefirin ur gyűrűkbe szedett szőke haja, eszébe hozva bodros kis ölebét, mely szobájának legszebb ékessége gyanánt, kitömvve, üveg alatt ott állott Gorgonia kisasszony szüzi ágya fölött.

* * *

Boldog is volt a két szerelmes. Már-már állandósítani akarták boldogságukat, amikor a derült égből egy villám és egy esattanás megzavarta, tönkre tette; ki hihetné, hogy a villám Zefirin ur szeméből, a esattanás Gorgonia kisasszony fogaiból származott.

De mikor a boldogság zavartalan soha nem lehet, — és mindig akad, aki konkolyt hint a buza közé. — —

Szörnyen kutat valami után Zefirin ur, — egész szobáját felforgatta, — és nem találja. Pedig meg kell lenni, — ide tette az asztalra egy pohár vízbe, — mindig így szokta, — és most a pohár itt van ágya mellett, nincs ben sem víz, sem amit keres. — Ah szörnyű gondolat, ha álmában megitta volna! — ah ez a gondolat kétségbe tudná ejteni. — És ma a szép Gorgonia hívta meg ebédre, — egy barátnéja is ott lesz, Zenóbia. Ah ha az átkozott Zenóbia ott nem lenne, — mindent megvallana Gorgoniának, hogy elvesztette, nem találja sehol, talán önmaga megitta a saját szemét! Ah! A saját gyomrában a saját szeme! Ki hallott ilyet! Mert be kell vallanunk, hogy Zefirin ur a jobb szemét kereste, ugyanazt, melybe Gorgonia kisasszony halálig szerelmes volt, ugyanazt az üvegszemet, melyet naponkint ki szokott venni helyéről és egy pohár vízbe tenni, — és most nincs. Már reggel óta keresi, — közeleg a dél és még sines. — De hova is tűnhetett; szobájából ma ki sem mozdult, legfőlebb mikor azt takarították. Senki hát el nem vihette, bizonyosan önmaga itta meg, — és most saját szemével nézi gyomrának apparatusát. Megirigyelné akármely bel- vagy bélgyógyász, ki ezer műszert használ, hogy megismerje belvilága titkait, és nem jött még az egyszerű gondolatra, — hogy elnyelje a saját szemét és nézze azzal egész hitelesen, mit műszerei csak kétes színben mutatnak meg neki. — —

Bekötött szemmel pedig csak nem állithat be hölgyéhez, — mikor az a Zenóbia is ott lesz, aki nem átalotta már az ő erényét is megkísérteni és Gorgoniától elesábitani akarni.

Le kell mondania tehát az ebédéről. Ép szomorú elhatározását akarta írásba foglalni, midőn ajtaján erős dörömbölés hallatszott.

Egy hordár levelet és esomagot hozott. A levélen az ő ezime, a csomagon Gorgoniáé volt. Mindkettőn nőírás. Mi lehet ez? Lázás sietséggel bontja fel a levelet és olvassa. „Tisztelt uram! Lovagias jellemétől elvárom, hogy e csomagot, mely az ön által tisztelt Gorgonia kisasszonynak szól, haladéktalanul és személyesen kézbesíti neki. Gorgonia kisasszonyra nézve életkérdés, hogy e csomag mielőbb kezei közé jusson. Hogy e csomagot ki küldi, ne kutassa, legközelebb megismeri.“ — Semmi több.

Mi ez? Gorgoniára életkérdés? Talán életveszély fenyegeti az imádott hölgyet, és most ő lehet megmentője!? Ah, mit tesz az, egy szemmel több vagy kevesebb; neki mennie kell. Titkát amíg lehet eltakarja, ha nem lehet, bevallja, — és megígéri, hogy egy szemével is épen úgy látja Gorgonia bájait, mint azelőtt kettővel. — Ő megy!

Hatalmas ég! Egy újabb esapás. Gyűrűkbe szedett szőke haját sem találja! Mi történt? Mely ördög szabadult le lánczáról és eselekszi vele e játékot? Nincs a varázsszem, nincsenek a szőke hajfürtök, és neki mégis mennie kell. Fejére teszi kissé régibb, kevésbé szőke és még kevésbé kondor hajzatát, beköti jobb szemét, — és a csomaggal együtt elrohan Gorgoniához.

* * *

Azalatt nem kevesebb zavarban volt Gorgonia kisasszony. Ő is keresett valamit, — és nem találta. Kereste gyöngysorfogát, — melyről Zefirin ur énekelt, hogy „ó mily boldog“ stb., — és kereste hollófekete hajfürtjeit, melyek egész tornyot alkotának feje tetején. — Nem találja! — pedig ő ma ebédre hívta Zefirin urat és azt az átkozott Zenóbiát, — kiről már észrevette, hogy Zefirint el akarná előle halászni. Ma, ebéd alatt akart diadalmaskodni Zenóbián, — és ime, hollófürtjeit nem omlaszthatja vállaira, édes mosolyra ajkait nem vonithatja, — gyöngysorfogával Zefirin urat el nem bájолhatja

De hát hova tűnhettek el Zefirin ur szerelmének tárgyai? Mit tűnődnek rajta, — itt tenni kell! Ily állapotban Zefirint el nem fogadhatja, — vissza kell vonni a meghívást. Igen, ha Zenóbia itt nem volna, — lágy szerelemmel omolna Zefirin ur vállaira, bele nézne abba a bűvös szembe és elhítené vele, hogy egy-két sor foggal több vagy kevesebb, — mit tesz az, és hogy a női fogak veszélyesek, — s így boldog a férfi, kinek nem kell tartania felesége fogaitól. — De Zenóbia előtt ezt nem teheti, — még utóbb vetélytársa aratná a győzelmet!

A házmester toppan be Gorgonia kisasszony szobájába, és csomagot és levelet ad neki, melyet egy hordár azon szigorú utasítással hagyott nála, hogy haladéktalanul adja át Gorgonia kisasszonynak. A levél neki szól, a csomag Zefirin urnak. A levélben arra kéri, hogy e csomagot, mielőbb Zefirin urral találkozik, — de legkésőbb néhány óra múlva adja át Zefirin urnak, — mert ettől függ Zefirin ur jövője, stb.

Mit tegyen hát? Elfogadja-e Zefirin urat, vagy elküldje neki a csomagot a lemondással? Nem ért rá sokat gondolkodni. Zenóbia kisasszony lépett be.

* * *

„Ah, hát ön így fogadja vendégeit. Még toalettejével sincsen rendben, — hisz ez szörnyű figyelmetlenség?“ — rikoltzott Zenóbia, mialatt egy gunymosoly iparkodott észrevétlen maradni a piros arczsin alatt.

Még alig tudta valahogy kimenteni késedelmét a vendéglátó urhölgy, — újból léptek hangzottak, s ezuttal határozottan Zefirin ur léptei.

Egy tompa sikoly, már minőre egy fogatlan száj képes, hangzott el hangtalanul Gorgonia ajkairól, mialatt tar fejét egy fekete fátyol kétes árnyékával fődte be, amiből került arra is, hogy ajkai fődözet nélkül ne maradjanak.

Zefirin urat sokkal inkább elfoglalták saját indulatai, semhogy észrevette volna Gorgonián a változást.

„Bocsánat, hogy már most zavarom drága Nagysádat, de e csomagot sürgősen kellett átadnom önnek.“

Gorgonia szívét a csomag láttára gyanus sejtelmek gyötörték, de a kíváncsiság győzött; átvette azt s egyuttal érthetetlen mormogás között átnyujtotta Zefirin urnak a számára érkezett csomagot.

Lázás sietséggel bontotta fel a két szerelmes, ki-ki a maga csomagját. — Zenóbia kisasszony arczán pokoli kék tüze égett.

Gorgonia kisasszony csomagjából kondor szőke paróka közül egy üvegszem mosolygott elő.

„Hisz ez az ön szeme és haja!“ sáporgá Gorgonia és dühösen tépte le Zefirin ur szemhelyéről a selyemkendőt, — észre sem véve, hogy gyöngysorfogatlan ajkai ezalatt örízetlen maradtak.

„Ez meg az ön gyöngysorfogó és hollófürtjei.“ — mutatta fel mindjárt Zefirin ur.

„Hah!“

„Hah!“

„Hamis szem, ez világesalás!“

„Hamis fogak, ez gyalázat!“

„Szőke paróka!“

„Fekete paróka!“

Két szerető szív tiszta buzája közé így kevert konkolyt az átkos ármány. Örülhetsz kaján Zenóbia, ez a te munkád. Beteljesedett.

„Szemet fogért, fogat szemért“...

Tró Deák.

Tsörge Ádány a Zuraság feő Kanássza

levelezése a Nászához.

Mellen tisztős Nászom!

Ezöm levelembű azt vögye a fejibe, hogy nas Sorba irok ű hozzájó. Mernám-é ho gya Zandris flyam a jó müttkór isz szótt: É nigön szeretném am Miháj bácsi leányát aj Juczit házastársu mondok na gyaz Téné köd. De ő esa kaszongya, nem Baj a, ha na gyis, a nyárfa jis Nagy, mé gis rámásztom a nyáron mondok, hászén én nem Bá nom, maj beszilök Miháj bátyádda, mera Lléány rátarttós, mer nagy He lekön fordútt mög, az Alistványékná is szoptatós DajKa vótt, mög igön nagy Nevellése van néki, keményi Tött szoknyába jár, oszténg kávé is iszik, ha van Hát, én esa kaszondom, hogy nem néköd Való. Igy. Azomba él-dős nászom, ha ű akargya, hát odaggya. A zén flyam nemutósó embör, ahún maga van, párgya se akad. Mógél a Kkét keze utánn, merami keze Alá ke Rül, az telopgya. Fennyé ét Tálemtom. a Zura ság is Ked velli, mer kécczör is felyben vágto am Minap, mikor szivart kértt Tüle Bbagónak.

Hát irgyon Ssort, hogya juczit leányt odaggya, vagy se en neka Gaz embörnek. Mellet várvány maradvány

Tsörge Ádány,
a Zuraság fő kanássza.

F. község előljárársága tűzvészre való tekintetből szigoruan tiltotta az utcái dohányzást, mit az érdemes pipázó község híven meg is szokott tartani, mig bírót, vagy más esküdt emberfélét nem látott.

Egy bizonyos alkalommal, a falu közepén levő na-

gyobb térségen, hol ama boldogabb időben még disznóperzseléseket is szoktak eszközölni, — éppen ily foglalkozás közben beszélgetnek egymásközt az atyafiak, s az egyik hatalmas bodorfüstöket ereget makra-pipájából.

Egyszercsak az öregebb atyafi ijedve figyelmezteté társát, — te! tedd el a pipádat, — a bíró jön. Amaz pedig egykedvűen kevergetve cselőkéjével a disznó felett lobogó tüzet, — zsebredugta tűzveszélyes pipáját.

* * *

N. község bírása közhirre teszi, hogy az „utczákon való pipázás tiltatik 10 frt büntetés, esetleg 10 botütés kiszolgáltatása mellett; — a figyelmes feljelentő ennek felét kapja jutalmul.“

* * *

B. községben, mint a rosz nyelvek beszélük, furcsa határozatot hoztak a csibékre. Ugyanis a bírónak tőszomszédja egy zsidó-arendás volt, akinek csibéi átjártak bíró uram kertjébe. Ez persze nagyon boszantotta őt, jóllehet az ő csibéi visszaadták a kölesönt, azért ellene a vele érző kupaktanácsesal ily határozatot hozott: „Ha B. faluban a szomszédnak csibéi átjárnak a mellette lévő házba, akkor azokat e ház ura eltulajdonithatja; ha azonban e mellette lévőből mennek át a szomszédba, akkor kivétel vagyon.“ Melyik már most a „szomszéd“ és melyik a „mellette lévő“ ház?

TARGONCZÁS MATYI ÉS RÖNDÖRZŐ MUKI

az dolgok sorárul.

Targonczás Matyi: (az művelt hordár.) Itt állván a sarokzaton, amidőn körültekintélyeztem tapasztalám, miszerint két esirkefogatosító egy ur zsebjéből kivételezé a pénztárczát. Rëndörző ur, lesz szivéyes és kutatandja, mert azon ur ugy nyilatkozván, hogy visszatérül ide.

Rëndörző Muki: Úgy kő néki, bár csak soh' sé kerülne mög. Mer, mér nem állt itt az Sarokon, ahun rënd van, itt nem veszőtt vóna el. Ha pejig igazságot mög rëndöt akar, akko né gyűjjön űhozzá panaszkonyi, hanem mönjön a Tollnok úr elébe, ott vallja bé, hogy ki lopta el a pézit, osztán mög hún van a Tolvaj, majd akkor esinyálunk rëndöt, mög igazságot.

Felhívás adófizetésre.

Ág is huzza mostanában
Garabonczias Diákot,
Mint rajta van, olyan terhet
Más talán még nem is látott.
Mig búszakat megvigasztal,
És lustákat tette nógat:
Átkoska urmány ró reája
Rettenetes nagy adókat.

És szavában, modorában
Nincsen semmi uri móres,
Csak odaszól: „hé, választó!
Adóalap százdöt főres.“
Ejnye fékkomteremtette,
Nem lesz az sok, kérem ássan?
S szól: most hallgass, majd szavazhatsz
Képviselő-választáson.

Majd a város emberének
Tintás tolla egyet szerzent,
S jönnek, mondják hosszú képpel,
Hogy pótdadó 50 perzent,
Na, ugy látszik, városunknak
Sorsa sem valami fényes, -
Visszaszólnak: tegyen róla,
Ha tud, Vaskalapos Dénes.

Ledüllünk, mert jól esik már
Dolog után megpihenni,
Hát jönnek ám: az újságrul
Bélyegadó, kérem ennyi.
Ej, a fáját! Államadó,
Városadó, bélyegadó?
Nem is szólva fizetésről,
Kimondni is iszonytató!

Hanem azért megy dologra,
El se hagyja régi kedve,
Nagy gondolat a fejében,
Kis korbács a diák-zsebbe.
Kis korbácsesal csinál rendet,
Lesz gezéresz elegendő,
S jótettének a jutalma:
Korbács-a dő negyven lengő.

Már - nagyon jó közönségem,
Nem tom, hogy te mire véled,
Én azt hiszem: meghalt Mátyás,
Nem is jó ez az ítélet.
Illetékes nagy bírómhoz
Hát tehozzád felebbezek,
Várom s hiszem jönnek is a
Felmentő mástfél főresek!

Segítse a bajon.

— Édes papa! Óh mint szeretnék én is szerelmes leveleket olvasni! engedd meg, hogy levelezek Sándorral.
— No, azt épen nem. Hanem mivel oly igen szeretnél szerelmes leveleket olvasni, s mert jó leány voltál mindig, hát majd hozok egy „általános levelezőt“, abból olvashatsz szerelmes leveleket!

Névjegyekosár.

Szemelvények.

Kékessy Komolyka. <i>(Blau Ernestin.)</i> Komárom.	Baresz Ottó, bankár. <i>(Makó-bankot ad.)</i>
Tar Béla, pápai születés. <i>(Szép tőle.)</i>	Florándy Szirén, festő. <i>(Lásd arczát.)</i>
Baltazy Márton, régiséggyűjtő. <i>(Látni Mos, szibárus.)</i>	Koros Mihály, róm. kath. <i>(Amen.)</i>

Szerkesztői

levélhordó.

B. F. Kívánat szerint fog történni minden. **Iró Deák.** Szokott jelességű. **Babér.** Hivatalos helyen nézzen utána, nem vág batáskörünkbe. **Frufru. (B.)** Pedig kár neheztelni. Itt, a papirkosár mellett könnyen peszsimistává lesz az ember. **L. K.** Lebben a fátyol... **Bendeguz.** Nem evett kend gombát? **K.** Őszinte részvétünket! Hanem azt az említett fiatal-embert még sem „figurázzuk“ ki. Ilyesmiért nem szokás: az ok nem közérdekű, az eredmény sem talán köztetszésre. Legczélszerűbb lesz, ha megveti a kis-asszony. **Mohai Ágnes.** Se jó, se rossz, se bor, se víz: igazi savanyuvíz! Talán átalakítva. **Nekipirult.** Ez már beszéd! **F. D. Tata.** De nem ám! **Vén legény.** A krónikás adomák közül egyet-kettőt beválogattunk. Csak válogatottakat kérünk folytatásul. **Több kéziratról jövőre.**

A „Garabonczias“ szerkesztő-ségi irodája s kiadóhivatala helyiséget változtatott.

Uj helyisége:

Kazinczy-utczá 20-ik szám, I. emelet, balra,
Scharitzer-féle kereskedéssel szemben.

Előfizetési felhívás.

Október elsejével a „Garabonczias“ második évfolyamának negyedik negyedébe lép. A lap régi előfizetőit s barátait felkérjük új előfizetésre és lapunk további terjesztésére.

Előfizetési árak

helyben házhoz, vidékre postán küldve
negyedévre . . . . . 1 frt 50 kr.
egy hóra . . . . . — 50 „
egész évre . . . . . 6 „ —

Eladó
egy czéllövő
fegyver
bőr-lokkal
együtt.
Bővebbet e lapok
szerkesztősege.
Kazinczy-utca 20. sz.

Alulirott bátorodom a nagyérdemű közönség becses tudomására
hozni, miszerint a

női ruhavarrásban

és bármely legujabb minta szerinti szabásban tökéletes jártassággal bírok
s elfogadok bármely e szakmába vágó megrendelést, azt gyorsan és jutá-
nyosan teljesítem, s akár helyben, akár vidéken háznál való munkálatokat
elvégezek s azt pontosan elvégzem.

A nagyérdemű közönség jóakaratu pártfogását kéri
mély tisztelettel

KISS MARI.

Lakás: Győrött, Belváros, 1. bástya-utca 35. sz.

Két szoba

a Teleky-utczában

egyenként vagy
együtt

kiadó.

Bővebbet
a szerkesztői iro-
dában:

Kazinczy-utca 20. sz.
emelet.

Több kiállításon kitüntetve.

Cs. kir. kiz. szab. cipő-gyár.

Budapest, király-utca 1. sz.

TEMESVÁRY MÓR

Eladás nagyban és kicsinyben.

Nőknek:

Eberlasting czugos topán . . . . . 2 frt 70 kr.
" 20 cm. ma-
" gas legfinomabb nemű . . . . . 3 " 20 "
Bőr topánok 20 cm. magas erős
kettős talppal . . . . . 3 " 20 "

Uraknak:

Topán chagrín vagy wichsos bőrből,
erős talppal . . . . . 3 frt 80 kr.
Topán borjubőrből, erős kettős talppal 4 " 50 "
Borjubőr vagy bagaria csizma hosz-
szu szárral és kettős talppal . . . . . 9 " — "

Megrendelések utánvétel mellett pontosan eszközöltetnek. — Bővebb képes árjegyzék kívánatra ingyen.

The Singer Manufacturing Company

NEW-YORK

legnagyobb és legrégebb varrógépyára a világnak
elérte 1882. évben ismét, mint az előtt lefolyt években a legmagasabb elismerést a legnagyobb forgalom által

603,292

EREDETI SINGER-VARRÓGÉP

lett a múlt évben eladva, vagyis 42,000
darabbal több mint 1881-ik évben.

Egy ily állandó és nagymérvű el-
adása ezen gépeknek, melyet semmi-
féle gépgyár felmutatni nem képes,
legjobb bizonyíték arra nézve, hogy

felemelés nélkül csak heti 1 frt részletfizetés mellett.

Főraktár a **Singer** eredeti varrógépekről Győr, fehérvári-utca 2. sz. a.

Fiók-üzletek: Nagy-Kanizsa, Szombathely, Keszthely, Tata, Komárom, Esztergom
és Kaposvár.

A többi győri üzletekben Singer név alatt elárúsítandó varrógépek mind utánzottak.